Dosarul nr. 4r-5329/24 Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani

Nr. PIGD: 4-24066055-02-4r-16122024 Judecător: Liudmila Beșliu

**D E C I Z I E**

10 februarie 2026 mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții de Apel Centru

Având în componența sa:

Președintele ședinței de judecată, judecătorul Bulhac Ion

Judecătorii Pîslariuc Vitalie și Mămăligă Natalia

a judecat, *în lipsa participanților la proces*, în ordine de recurs, recursul declarat de agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, Celac Renard, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 22 noiembrie 2024, adoptată în cauza contravențională intentată în privința lui Bondarenco Serghei în baza art. 78[1] din Codul contravențional.

***Procedura de înștiințare a părților legal executată.***

Verificând legalitatea hotărârii atacate, pe baza materialelor din dosar, în contextul motivelor invocate de recurent, Colegiul penal al Curții de Apel Centru, –

**A C O N S T A T A T:**

**Soluția și argumentele instanței de fond:**

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenţie seria MAI06 nr.349536 din 11.06.2024, Bondarenco Serghei este învinuit că, la data de 10.06.2024, sub pretextul de a-și vedea fiica minoră a mers în vizită la fosta concubină Didilica Irina unde a manifestat un comportament agresiv față de aceasta și alți membri ai familiei, astfel acțiunile ultimului fiind încadrate conform prevederilor art.78[1] Cod contravențional.

La 17 iunie 2024, în conformitate cu art. 395 alin. (1) pct. 1 lit. c) din Codul contravențional, cauza contravențională pornită în privința lui Bondarenco Serghei a fost expediată spre examinare conform competenţei în instanţa de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 22 noiembrie 2024 s-a încetat procesul contravenţional intentat în privința lui Bondarenco Serghei, care se învinuiește de săvârșirea contravenției prevăzută de art.78[1] Cod Contravenţional, pe motiv că nu există faptul contravenției.

**Solicitările recurentului:**

*Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 5 decembrie 2024, agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, Celac Renard, a declarat recurs, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe și remiterea cauzei la rejudecare în primă instanță.*

În susţinerea recursului declarat, recurentul a invocat că instanţa de judecată nu a examinat în mod deplin şi obiectiv circumstanţele cauzei şi nu a apreciat probele administrate în coroborarea lor, în special materialele acumulate de agentul constatator, explicaţiile persoanelor implicate în conflict, precum şi actele întocmite în cadrul documentării cazului, inclusiv procesul-verbal cu privire la contravenţie şi ordinul de restricţie de urgenţă emis în privinţa lui Bondarenco Serghei.

Consideră recurentul că soluţia de încetare a procesului contravenţional în privinţa lui Bondarenco Serghei este neîntemeiată, deoarece circumstanţele constatate de organul de poliţie şi probele administrate confirma existenţa faptei contravenţionale prevăzute de art. $78^1$ din Codul contravenţional.

Recurentul menționează că, la data de 10 iunie 2024, Didilica Irina s-a adresat organelor de poliție solicitând atragerea la răspundere a fostului concubin Bondarenco Serghei, care s-a deplasat la domiciliul acesteia din or. *****, sub pretextul de a-și vedea copilul minor, însă ar fi manifestat un comportament agresiv și neadecvat față de aceasta și membrii familiei sale. În urma examinării circumstanțelor conflictului și a audierii persoanelor implicate, cazul a fost documentat conform prevederilor legale, fiind întocmit proces-verbal cu privire la contravenție în temeiul art. $78^1$ din Codul contravențional.

Totodată, se invocă faptul că în privința lui Bondarenco Serghei, la data de 11 iunie 2024, a fost emis ordinul de restricție de urgență nr. 129, ca urmare a comportamentului său agresiv, iar anterior acesta ar fi fost deja luat la evidență în calitate de agresor familial, fișa acestuia fiind înregistrată la 30 ianuarie 2024.

În opinia recurentului, instanța de judecată nu a ținut cont de aceste circumstanțe relevante și nu a examinat probele în ansamblul lor, contrar prevederilor art. 425 din Codul contravențional, potrivit cărora probele trebuie apreciate în raport cu toate circumstanțele cauzei, pe baza convingerii formate în urma cercetării complete a materialelor administrate.

De asemenea, se susține că procesul-verbal cu privire la contravenție a fost întocmit cu respectarea prevederilor legale, în temeiul constatărilor agentului constatator și al probelor acumulate în cadrul verificării sesizării, conform procedurii reglementate de art. 440 și art. 442 din Codul contravențional. În aceste condiții, recurentul a opinat că instanța de judecată a ignorat probele administrate

de organul constatator și a dispus încetarea procesului contravențional fără o motivare suficientă.

**Procedura de citare a părților.**

*Conform art.471 alin. (1)-(2) din Codul contravențional, recursul se judecă de un complet din 3 judecători, fără prezența părților. Instanța de recurs fixează data examinării recursului și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului de depunere a referinței.*

Colegiul penal, ținând cont de faptul că, speța deferită justiției nu reprezintă o cauză de un interes deosebit pentru jurisprudență care ar impune prezența părților nemijlocit în ședință de judecată, prin prisma dispoziției generale din art. 471 alin.(1) din Codul contravențional, a procedat la examinarea cauzei contravenționale fără prezența părților, dar cu acordarea dreptului participanților la proces de a depune referințe.

**Aprecierea instanței de recurs.**

*Verificând legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță în raport cu argumentele recursului declarat, Colegiul Penal ajunge la concluzia că recursul declarat de agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, Celac Renard, este unul nefondat, hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 22 noiembrie 2024 urmând a fi menținută fără modificări, din următoarele considerente.*

Conform prevederilor art.473 alin. (1) pct.1) lit. c) Codul contravenţional, după examinarea recursului, instanţa de recurs respinge recursul și menţine hotărârea atacată, dacă acesta este nefondat.

Cu titlu de principiu, instanța de recurs relevă că, domeniul contravențional a fost asimilat „acuzațiilor în materie penală”, în înțelesul european autonom al art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Analizând situația de fapt a cauzelor *Ziliberberg contra Moldovei*, hotărâre din 01.02.2005, §35 și Anghel contra României, hotărâre din 04.10.2007, §52, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a notat că în aceste spețe predomină elementele care sugerează că a fost vorba de acuzații penale. Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice materiei penale, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de art.6 §2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Verificând legalitatea, obiectivitatea și corectitudinea hotărârii contestate, în raport cu motivele invocate de recurent, Colegiul penal constată lipsa de careva temeiuri de fapt și de drept, întru casarea acesteia, astfel că, la adoptarea soluției instanța de fond a ținut cont de rigorile art. 458 alin. (1) Codul contravențional, care indică că, examinând cauza contravenţională, instanţa de judecată este

obligată să determine: caracterul veridic al contravenţiei imputate; existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei; vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional; existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante; necesitatea sancţionării şi, după caz, caracterul sancţiunii contravenţionale; alte aspecte importante pentru soluţionarea justă a cauzei.

În fapt, prin procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 349536 din 11.06.2024, încheiat de către agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani al Direcției de Poliție mun. Chișinău, Celac Renard, cet. Bondarenco Serghei este învinuit că, la data de 10.06.2024, sub pretextul de a-și vedea fiica minoră a mers în vizită la fosta concubină Didilica Irina unde a manifestat un comportament agresiv față de aceasta și alți membri ai familiei.

În conformitate cu art. 395 alin. (1) pct. 1 lit. c) din Codul contravențional, cauza contravențională pornită în privința lui Bondarenco Serghei a fost expediată spre examinare conform competenţei în instanţa de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 22 noiembrie 2024 s-a încetat procesul contravenţional pornit în privinţa lui Bondarenco Serghei, pe motiv că nu există faptul contravenţiei.

În virtutea prevederilor art. 21 din Constituție, orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.

În temeiul prevederilor art. 7 Cod contravențional, persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

În cazul dat, instanța de recurs consideră că vinovăția lui Bondarenco Serghei nu a fost dovedită, deoarece la materialele cauzei nu sunt anexate careva probe întru confirmarea faptului comiterii contravenției imputate. Astfel, doar procesul-verbal de contravenție la care este anexată cererea cet. Didilica Irina precum și explicațiile acesteia nu pot fi considerate probe concludente și pertinente întru confirmarea vinovăției făptuitorului.

Colegiul penal reiterează că, conform art. 375 Cod contravențional, persoana acuzată de săvârșirea unei contravenții se consideră nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod. Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Concluziile despre vinovăția persoanei în săvârșirea contravenției nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condițiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional.

În virtutea dispozițiilor art. 78[1] din Codul contravențional, constituie contravenție acțiunea de maltratare sau alte acţiuni violente, comise de un membru al familiei în privinţa altui membru al familiei, *care au provocat vătămare neînsemnată a integrităţii corporale.*

Colegiul relevă că, agentul constatator la examinarea cauzei nu a clarificat împrejurările cauzei obiectiv și a solicitat adoptarea unei hotărâri de sancționare a lui Bondarenco Serghei, în lipsa probelor pertinente și concludente, nefiind stabilit cert faptul că în acțiunile făptuitorului, sunt prezente elementele contravenției prevăzute de art. 78[1] Cod contravențional.

Colegiul penal reconfirmă poziția instanței de fond, precum că, concluziile agentului constatator aferent vinovăției lui Bondarenco Serghei în comiterea încălcării prevederilor art. 78[1] Cod contravențional, sunt nefondate, iar acuzarea formulată de agentul constatator nu se întemeiază pe careva probe certe și concludente, la materialele procesului contravențional nu au fost anexate probe materiale care ar confirma fapta incriminată de agentul constatator contravenientului, ceea ce echivalează cu neîndeplinirea obligației pozitive a agentului constatator de demonstrare a vinovăției contravenientului, or, simpla indicare a faptelor date în procesul verbal cu privire la contravenție, nu poate fi temei de recunoașterea vinovăției și sancționarea persoanei.

În această ordine de idei, Colegiul penal remarcă că, obiectul juridic principal al contravenției de violență în familie îl reprezintă relațiile sociale cu privire la solidaritatea familială, iar obiectul juridic secundar îl constituie relațiile sociale cu privire la integritatea corporală.

Obiectul material al contravenției de la art. 78[1] Cod contravențional îl constituie corpul persoanei. Latura obiectivă are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care constă în maltratare sau alte acțiuni violente; 2) urmările prejudiciabile sub forma vătămărilor neînsemnată a integrităţii corporale; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

În consecinţă, Colegiul penal reţine că, pentru încadrarea juridică a faptelor în temeiul art. 78[1] Cod contravenţional, agentul constatator avea obligaţia de a stabili nu doar existenţa acţiunii prejudiciabile manifestate prin maltratare sau alte acte de violenţă, ci şi producerea urmărilor prejudiciabile, constând în vătămări neînsemnate ale integrităţii corporale, precum şi legătura de cauzalitate dintre faptă şi aceste urmări.

Or, norma contravenţională menţionată defineşte în mod clar şi previzibil elementele constitutive ale contravenţiei, inclusiv cerinţa producerii unei vătămări neînsemnate a integrităţii corporale, element care, în speţă, nu a fost confirmat prin mijloace probatorii pertinente şi concludente.

Instanţa de recurs constată că la materialele cauzei lipseşte raportul de expertiză medico-legală sau un alt act de constatare de specialitate prin care să fie

determinat gradul de gravitate al leziunilor pretins suferite de victimă, condiţie indispensabilă pentru stabilirea corectă a încadrării juridice. Determinarea naturii şi gravităţii vătămărilor corporale nu poate fi realizată decât prin concluziile unui specialist abilitat în domeniul medico-legal, instanţa neputându-se substitui acestuia fără a încălca principiile legalităţii administrării probelor, contradictorialităţii şi dreptului la un proces echitabil.

Deşi din înscrisurile anexate de agentul constatator rezultă existenţa unui comportament agresiv față de Didilica Irina și alți membri ai familie, aceste împrejurări, în absenţa probării urmărilor prejudiciabile cerute de norma de incriminare, nu sunt suficiente pentru a întruni cumulativ elementele constitutive ale contravenţiei prevăzute de art. $78^1$ Cod contravenţional.

În lipsa unor probe care să ateste existenţa vătămării neînsemnate a integrităţii corporale, instanţa se află în imposibilitatea de a constata latura obiectivă a contravenţiei imputate, iar, pe cale de consecinţă, nu poate reţine existenţa faptei contravenţionale în forma şi încadrarea juridică stabilită de agentul constatator.

În atare condiţii, Colegiul apreciază că prima instanţă, în mod întemeiat, a constatat caracterul insuficient al activităţii probatorii desfăşurate de agentul constatator sub aspectul stabilirii tuturor elementelor constitutive ale contravenţiei, inclusiv a producerii vătămărilor corporale neînsemnate, element esenţial pentru existenţa componenţei prevăzute de art. $78^1$ Cod contravenţional.

Colegiul reiterează că, potrivit art. 425 alin (1) și (2) din Codul contravențional probele sînt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, procesul-verbal privind cercetarea la fața locului, procesele-verbale privind alte acțiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, declaraţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză. Probele pot fi dobândite, prelucrate, păstrate și prezentate ca documentație pe suport de hârtie sau în formă electronică ori cu convertirea documentației respective într-un format electronic ușor accesibil, inclusiv cu utilizarea semnăturii electronice simple.

Enumerarea mijloacelor de probă nu are un caracter formal, ci exprimă exigenţa ca orice sancţiune contravenţională să fie fundamentată pe dovezi certe, obiective şi verificabile, apte să confirme, dincolo de orice dubiu rezonabil, situaţia

de fapt reţinută de agentul constatator. Aceste mijloace constituie suportul probator indispensabil pentru validarea acuzaţiei şi pentru garantarea legalităţii şi temeiniciei actului de sancţionare.

Percepţia directă a unei pretinse contravenţii de către agentul constatator, în absenţa altor probe pertinente şi coroborate, nu poate beneficia de o prezumţie absolută de veridicitate, întrucât o asemenea abordare ar aduce atingere dreptului la un proces echitabil şi ar lipsi persoana vizată de posibilitatea efectivă de a-şi exercita dreptul la apărare.

Această concluzie este consonantă şi cu jurisprudenţa constantă a Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care a statuat că motivarea hotărârilor judecătoreşti reprezintă o garanţie esenţială a dreptului la un proces echitabil, consacrat de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, instanţele naţionale fiind obligate să răspundă argumentelor părţilor în mod clar şi argumentat, pentru a exclude orice aparenţă de arbitrar.

În speţă, instanţa de recurs reţine că sarcina administrării probelor incumbă în principal agentului constatator, iar legalitatea şi temeinicia procesului-verbal nu pot fi prezumate, ci trebuie demonstrate printr-un ansamblu probator coerent şi concludent. Absenţa unor elemente probatorii care să confirme faptele descrise în actul de constatare generează dubii rezonabile asupra realităţii situaţiei reţinute, impunând aplicarea principiului in dubio pro reo în favoarea persoanei acuzate.

Într-un stat de drept, orice îndoială rezonabilă urmează a fi interpretată în beneficiul celui acuzat, iar nu convertită într-un temei de sancţionare. O hotărâre întemeiată exclusiv pe aprecieri subiective, necoroborate prin probe obiective şi suficiente, este lipsită de fundament legal şi contravine atât normelor interne, cât şi standardelor europene în materie de protecţie a drepturilor fundamentale.

Din analiza actelor dosarului rezultă că instanţa de fond a efectuat o apreciere completă, obiectivă şi imparţială a probelor administrate, în conformitate cu dispoziţiile art. 457–458 Cod contravenţional, examinând cauza sub toate aspectele relevante. Hotărârea pronunţată reflectă circumstanţele de fapt constatate, probele analizate, normele juridice aplicabile şi raţionamentul care a fundamentat soluţia, fiind adoptată cu respectarea cerinţelor art. 462 Cod contravenţional.

Prin urmare, Colegiul apreciază că instanţa de fond a dat o justă evaluare ansamblului probator şi a aplicat corect normele de drept material şi procesual, concluzionând în mod întemeiat asupra lipsei probelor care ar demonstra vinovăţia lui Bondarenco Serghei, în comiterea contravenției prevăzute de art. $78^1$ Cod contravențional.

În această ordine de idei, Colegiul penal ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, Celac Renard, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 22 noiembrie 2024 și a menține hotărârea contestată fără modificări.

În conformitate cu prevederile art.473 alin.(1) pct.1) lit. c), art.474 Cod contravențional, Colegiul penal al Curții de Apel Centru,-

**D E C I D E:**

Se respinge ca nefondat recursul declarat de agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Buiucani, Celac Renard, și se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 22 noiembrie 2024.

Decizia este irevocabilă.

***Președintele ședinței, judecător*** ***Bulhac Ion***

***Judecător*** ***Pîslariuc Vitalie***

***Judecător*** ***Mămăligă Natalia***